

EL MEU AVI MIQUEL

Mar Manuel Cleries

Categoria: 1er ESO

Hola. Em dic Jana Pop, tinc 10 anys i us voldria explicar la història del meu avi Miquel. El meu avi té 81 anys i és una persona molt alegre i divertida, i li agraden molt els nens. Molts dies de festa o després de classe anem plegats a passejar, a jugar al parc, a fer un tomb amb bicicleta... Durant aquestes estones que compartim m'explica experiències de quan era petit, i m'ensenya moltes coses... Aprenc tantes i tanes coses al seu costat! A més a més cada dia, abans d'anar a dormir, m'explica un conte.

Però fa uns dies vam començar a notar que feia coses una mica estranyes: li queien les claus, li queia la forquilla o la cullera, i de vegades patia petites tremolors a les mans. Llavors, com que no entenia per què li passava això, li vaig preguntar:

–Avi, com és que et tremolen les mans mentre llegeixes el diari?

–No ho sé pas, filleta, potser és que ja sóc molt gran...

–No ho diguis això, avi. Encara et queden molts anys per viure!

La meva àvia Remei també ho havia notat i llavors, amb molta delicadesa, li va dir a l'avi Miquel que ja feia temps que no s'havia fet cap revisió i que potser calia anar al metge. L'avi Miquel, que era molt espavilat, ja s'ensumava que alguna cosa estava passant i per això va acceptar de fer-se la revisió.

Després de fer tota una sèrie de proves i de passar dies i dies, li van dir el diagnòstic: el meu avi tenia parkinson. Quan vaig sentir aquesta paraula em va semblar ben estranya, i per això pensava: quina malaltia és aquesta? Es curarà l'avi? Què podria fer jo per cuidar-lo?

L'àvia Remei em va explicar que el parkinson és una malaltia neurodegenerativa i que

afecta les articulacions. No té cura, però sí que es pot anar tractant per alleugerir-ne els efectes. Al principi em vaig quedar molt desanimada, i també patia perquè no sabia com havia de tractar l'avi. Així que un dia vaig comentar als meus pares aquestes preocupacions que tenia.

–Pare, mare, què li passarà ara a l'avi?

–S'haurà de cuidar una mica més i anar al metge més sovint, però tranquil·la, que entre tots l'ajudarem –va contestar la meva mare.

–Podrem continuar anant a passejar amb bicicleta? És que jo m'ho passo molt bé, i si no hi podem anar...

–Mira, ara l'avi no podrà fer tants esforços. Potser no podreu anar amb bicicleta els dos, però una mica a passejar sí que hi podreu anar, i a més et podrà continuar explicant aquestes històries que tant t'agraden... –va intervenir el pare.

–D'acord. Llavors jo també l'hauré de cuidar. Fins ara ell ha tingut cura de mi i a partir d'ara seré jo qui hauré de tenir una mica de cura d'ell i ajudar-lo en allò que faci falta –vaig dir.

–Això mateix, Jana, ho has entès perfectament! –van dir els meus pares.

Així que amb l'avi vam continuar anat a passeig, i ell em continuava explicant el conte abans d'anar a dormir... Però jo el veia una mica trist, i vaig pensar que potser era per la malaltia que patia. Un dia vaig decidir preguntar-li:

–Avi, ara que saps que tens aquesta malaltia, tens por?

–Sí, filleta, tinc molta por. Però sé que tots estareu al meu costat: l'àvia, els pares, tu... I que m'ajudareu en tot moment que faci falta –va respondre l'avi.

–Avi, se'm trenca el cor de veure't així, tan trist. No et preocupis, jo t'estimo molt i t'ajudaré i seré al teu costat sempre que ho necessitis.

–Gràcies, Jana –va dir ell–. Ara ja estic una mica més tranquil. I estic molt content de tenir una néta com tu, que m'estima tant i que em diu aquestes paraules tan boniques.

